No. 157.

VLISSINGSCHE COURANT.

Dingsdag — 31 December.

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is *f* 2,25, en franco per post *f* 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels, is *f* 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

Credietwet.

Onder dit opschrift bevat het *H. B.* van 30 dezer, als ingezonden stuk het navolgend artikel:

«Er is heden, naar men verneemt, al weder een nieuw Ontwerp eener Credietwet aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal voorgesteld, dat het vorige niet anders zoude wijzigen, dan 1°. in het beperken van den termijn, binnen welke eene nieuwe begrooting aan de Kamer zoude moeten worden aangeboden, en 2°. in het verminderen der leening van 15 millioen tot op 6 millioen.

Zulks geeft geene genoegzame waarborgen voor het vervolg en naar hetgeen gebeurd is, behoort ook dit ontwerp te worden verworpen, al gaf deze of gene minister de verzekering, dat aan de verlangens der Kamer zal worden voldaan. Men zou zich uit de tegenwoordige crisis kunnen redden, zoo uit den boezem der Kamer zelve een voorstel werd gedaan, om den Koning in eerbiedige overweging te geven, het navolgend of een dergelijk ontwerp van wet vast te stellen en af te kondigen.

«Wij *WILLEM*, enz.

«Art. 1. De inkomsten en uitgaven van de Kolonien van den Staat zullen jaarlijks bij eene wet worden bepaald en geregeld, en over het overschot, dat die inkomsten na aftrek der uitgaven, mogten overlaten, zal almede bij eene wet worden beschikt.

«Art. 2. Binnen twee maanden na de afkondiging dezes zal van Regeringswege aan de beraadslaging der Staten-Generaal worden onderworpen: 1°. een ontwerp eener nieuwe grondwet, waarin onder anderen, de bepaling bij art. 1 vastgesteld, zal worden opgenomen of althans bepaaldelijk geregeld: 2°. een ontwerp van wet ter afschaffing van het Amortisatie-Syndicaat, en 3°. een ontwerp van wet tot verbeterde inrigting van de Algemeene Rekenkamer.

«Art. 3. In afwachting dat de beraadslagingen over de gemelde aangelegenheden zullen kunnen worden ten einde gebragt en een behoorlijk budget, volgens de nieuwe grondwet, zal zijn aangeboden, wordt de Regering inmiddels gemagtigp, om ter voorziening van loopende en dringende uitgaven, welke nimmer zullen mogen te boven gaan de helft der bedragen voor het loopend jaar, op de verschillende hoofdstukken der begrooting toegestaan, — voort te gaan met de heffing en invordering der belastingen, op den voet en de wijze als voor het loopend jaar is bepaald, en zulks tot den 1. Julij 1840.

«Gegeven, enz."

Door zoodanig ontwerp is voldoende in de dienst voorzien, aan de Regering de noodige tijd gelaten, om de verlangde ontwerpen vóór te bereiden en zijn alle waarborgen voor de vereischte verbeteringen en de onmogelijkheid van verdere ongrondwettigheden, voor zoo veel die waarborgen voor het oogenblik kunnen worden gegeven, genoegzaam verzekerd.

Al handelt de Tweede Kamer anders, dan in den zin van het vorenstaande, zoo blijft hetzelve ontwerp toch van waarde, aangezien het alsdan aantoont, op welke wijze de Kamer *had kunnen* handelen en zekere waarborgen bedingen. — Zij zoude zulks met zoo veel gerustheid kunnen doen want de geheele Natie ondersteunt haar in haren grondwettigen tegenstand en erkent in haar den tolk van haar eigen gevoelen, een bolwerk tegen verkeerde maatregelen en den steun voor hoogst noodige en onvermijdelijke verbeteringen."

Wij voor ons zijn het met den schrijver van dit artikel volkomen eens, en kunnen daarentegen niet instemmen met de redeneringen der Redactie, op grond van welke zij vermeent, dat de Tweede Kamer zou kunnen en behooren toe te geven. Uit die redeneringen toch blijkt, dat door het toegeven aan het project der Regering nog *f* 1,610,464, *meer* voor het 1e half jaar 1840 zal worden toegestaan, dan dit bij de voorgedragene begrooting zou zijn geschied, die met algemeene stemmen is verworpen, *omdat zij veel te hoog was.*

Er blijkt al verder uit, dat door de Regering geene de minste waarborgen zijn gegeven voor de spoedige wijziging der grondwet, voor de afschaffing van het Amortisatie-Syndicaat, het vaststellen van betere bepalingen voor de rekenkamer, het voortaan aan de Staten-Generaal onderwerpen der inkomsten en uitgaven van de overzeesche bezittingen, en het op eene eenvoudiger schaal inrigten onzer binnenlandsche huishouding.

Het *H. B.* zegt, dat het Gouvernement veel verminderd is in zijne eischen. Wij voor ons kunnen dit niet zien. Hetzelve vroeg, boven de 40 millioenen voor de H. M. die de Staten-Generaal wilden inwilligen, nog 16 millioenen. Hiervan vraagt het nu maar *zes*, maar het houdt daarentegen de vrije beschikking aan zich over de *f* 11,200,000 (*) die, ware de leeningswet doorgegaan, als excedent der overzeesche bezittingen op de begrooting zouden hebben geparaisseerd en dus onder 's Rijks inkomsten zouden hebben moeten worden verantwoord; dat is te zamen *f* 17,200,000 in plaats van de 16, die bij de primitive leeningswet boven de 40/m waren aangevraagd. Is dit eene vermindering van eischen te noemen?

Eer de 6 maanden om zijn, zal er eene belangrijke voorjaarsveiling hebben plaats gehad, en de opbrengst daarvan zal meer dan toereikend zijn, om daaruit de uitgaven te bestrijden, die de Staten-Generaal niet, zonder behoorlijke waarborgen, hebben willen inwilligen; en dat het Gouvernement meent regt te hebben, over die opbrengst tot zulk een einde te beschikken, behoeven wij, na de redenering van den Minister van Financiën over de Souvereiniteitsregten op dit punt, niet in het minste te betwijfelen. Zoo zal dan het Gouvernement niet alleen *f* 1,200,000 meer erlangen, dan het zou verkregen hebben, wanneer alles haar van den beginne aan gaaf ware toegestaan, maar het regt der Staten-Generaal, om ook over de inkomsten en uitgaven der overz. bezittingen te oordeelen en te beslissen zal verder weggecijferd zijn dan ooit, en er zal niet een enkele van de waarborgen zijn verkregen, welke de Staten-Generaal zoo plegtig en schier eendragtig verklaard hadden, noodig te hebben, om de vereischt wordende subsidien aan de Regering toe te staan.

Blijft dan de Regering dezelfde wijze van handelen volgen, die zij nu zoo zeer vast houdt, (en wie durft op goeden grond iets beters verwachten?) dan kunnen wij tegen 1° Julij 1840, of wat vroeger, denzelfden strijd zien vernieuwen, die nu gestreden is, met dit onderscheid echter, dat het gewigtige wapen der onwettig uitgegevene 10 millioenen aan de Staten-Generaal zou kunnen zijn uit de hand genomen, als geliquideerd uit de opbrengst der voorjaarsveiling.

Kan men *dan* eene gunstiger uitkomst van den strijd verwachten, dan die vóór 1 Januarij verkregen? Zal de Regering niet veel vaster staan dan nu? Zullen de Staten-Generaal, wanneer de Regering weder tot op het laatste oogenblik volhoudt, en *niets* toegeeft en zich tot *niets* verbindt, maar des noods het crediet van den Staat er aan wil wagen, en tegen onrust en mogelijke verwarringen en de afkeuring en ontevredenheid der Natie niet opziet, — zullen dan de Staten-Generaal iets anders doen dan hetgeen zij *nu* doen zouden, bij de aanneming der credietwet? Wij weten er geene reden voor. Want wat *dan* bestaan zou, bestaat ook *nu*, en wij kunnen geene redenen uitdenken, welke *dan* de Staten-Generaal sterker tot handelen zouden kunnen aansporen, dan nu. Het volhardingsstelsel, bestaat ook *nu reeds* zóó lang, dat een half jaar langer toch wel weinig of niets zal uitmaken.

Tot dusver met onze beschouwing gevorderd, ontvingen wij berigt van de aanneming der credietwet met 35 tegen 14 stemmen, en noemen dit eene der belangrijkste overwinningen, die het volhardingsstelsel in de laatste jaren behaald heeft.

De gevolgen dier overwinning te berekenen is hoogst moeijelijk. Misschien dat Vader Willem zich door dit blijk van toegefelijkheid en zucht tot bewaring van orde en rust in het vaderland, door de Staten-Generaal aan den dag gelegd, getroffen zal gevoelen, en, nu alle schijn zelfs van dwang is opgeheven, uit eigen vrijen wil, Zijnen Ministers zal gelasten te vervullen, hetgeen door de vertegenwoordiging, en met haar door de Natie, zoo ernstig blijkt verlangd en begeerd te worden. Ware *dit* het geval, dan zouden wij *en* Z. M. *en* de Natie met de behaalde overwinning van ganscher harte geluk wenschen, en eene blijde toekomst zou zich dan nog voor Nederland schijnen te kunnen openen.

Oordeelt de Regering echter, dat de behaalde overwinning haar te meer in het gevolgde stelsel behoort te bevestigen, dan waarlijk kunnen wij niet zonder huivering zelfs de nabij zijnde toekomst te gemoet zien.

(*) Men bewere toch niet, dat dit excedent vervalt, doordien de 40 millioen niet zijn toegestaan. Dit zou alleen waar zijn, wanneer de Regering die *f* 11,200,000 besteedde *tot vermindering der schuld aan de H. M.* Maar waar staat er geschreven, dat zij dit doen zal? Laat zij die schuld geheel *bestaan*, en de H. M. de oude voordeelen genieten, dan kan zij wel degelijk over het excedent beschikken tot zoodanige einden, als zij vermeent met de verpligtingen van het Departement van Kolonien overeen te stemmen; dat is tot afbetaling der schuld van het Departement aan 's Rijks schatkist, of liever aan de particuliere kas, waaruit de 10 millioenen zijn voorgeschoten. Bij slot van rekening zal dan toch altijd van Rijkswege in de 40 millioen moeten worden voorzien, wil men het Rijk de voordeelen bezorgen, aan de vereffening dier schuld verbonden.

Krijgslieden in de Staten-Generaal.

III.

Zijn onze redeneringen gegrond, dan hebben wij aangetoond dat het benoemen van kundige krijgslieden in de Staten-Generaal, voor de natie niet slechts *nuttig* maar tevens *noodzakelyk* is. Zijn er echter *gegronde* bezwaren welke de verwezenlijking daarvan in den weg staan? wij, voorons, kunnen er geene bevroeden; doch raadplegen wij onzen Provincialen raadsheer, den Hoog Edel Achtbaren kiezer, die zich, het zij ter loops gezegd, en gelijk men vrij duidelijk heeft kunnen bemerken, in dat militair gezelschap maar gansch niet wel, eenigsints onpasselijk gevoelt; hooren wij den kiezer bij uitnemendheid, *zyne* bezwaren voordragen.

De benoeming, zegt hij, is ten hoogsten *onraadzaam*, want, zoo één stand, hier te lande, als afhankelijk van de regering kan beschouwd worden, dan is het gewis de krijgsmansstand. Afhankelijkheid in zijnen rang en stand, in zijne middelen van bestaan, is het allerongeschiktste middel om tot *onafhankelykheid* in zijne wijze van beschouwen, van spreken en handelen te kunnen leiden.

De regtschapen man, zoo vervolgt hij, kan, ja, duidelijk en helder zijne verpligtingen jegens het vaderland gevoelen, maar even duidelijk en helder zullen hem, in voorkomende gevallen, ook doorgaans de verpligtingen jegens zich zelven, jegens zijn gezin, zijne kinderen of betrekkingen voor oogen staan. Daar zal zich dan voordoen het welzijn van het algemeen ten eener, en het bederf van zijn bijzonder welzijn en dat der zijnen ter andere zijde, en de ondervinding leert helaas! dat slechts zeer buitengewone menschen, in zulk eenen tweestrijd, den moed en de krachten bezitten, om tot hunne zelfsopoffering te besluiten.

Men zal gereedelijk toestemmen, dat de goede man al zwakker en zwakker in zijne argumenten wordt, welligt begint het hem reeds te schemeren; het is in der daad ook vrij vermoeijend zoo lang achter een te spreken, laat staan te denken, want lieve Hemel! te *spreken* viel onzen raadsheer, naar zijn zeggen, gemakkelijker dan te *denken*; welaan, laat ons, vóór dat de laatste stuiptrekkingen, wegens de invoering van *algemeene* en *regtstreeksche* verkiezingen, den geloovigen man geheel bedwelmen, laat ons ook deze zijne bezwaren, zoo wij vertrouwen, geheel naar zijn genoegen, uit den weg ruimen.

Wij vragen derhalve, zijn alle krijgslieden afhankelijk in hunne middelen van bestaan, neen voorzeker, aangenomen dat de afhankelijkheid te dezen al een vereischte ware, dan zouden er, in dit opzigt geene bezwaren zijn, om den krijgsman tot volksvertegenwoordiger te benoemen. Er zijn trouwens meer kundige onafhankelijke krijgslieden in dezen zin, dan het volk zoude behoeven; het spreekt trouwens van zelf, dat hier de rede niet is om de Tweede Kamer voor het grootste gedeelte uit krijgslieden zamengesteld te zien, het zij er verre af, alleenlijk beoogen wij eenen militairen steun in dezelve, welke door het benoemen b. v. van vijf à zes militaire Leden kan worden verkregen.

Zoo een stand als afhankelyk van de Regering kan beschouwd worden, dan is het gewis de krygsmansstand!

Dat is zoo, niets meer noch minder, maar, mijn waarde raadsheer, waarin bestaat die afhankelijkheid zoo als men dezelve behoort te verstaan; gij schijnt u daarvan geen denkbeeld te kunnen vormen; ik zal het u zeggen: deze *afhankelykheid* bestaat in niets anders dan in de stipte vervulling van den last, welke de krijgsman van zijne lastgevers ontvangt; die pligtsvervulling is hem tot eene gewoonte, tot eene tweede natuur geworden; hij staat daar pal, als eene rots; geene bijomstandigheden, geene vrouw, geene kinderen, geene betrekkingen, van welk eenen aard ook, zijn in staat, hem van die vervulling af te brengen; dat is zijne eer, ziedaar zijnen roem. Het is dat gevoel, die behoefte, die gewoonte van pligtsvervulling, die hem in duizend gevaren, tusschen kogels en granaten, zonder aan zich zelven te denken, zonder om te zien, doen handelen;

denkt alleen aan Koning en Vaderland, aan zijnen *eed* en *pligt*. Wat dunkt u, goede, brave man, van zulk eenen volksvertegenwoordiger? zou hij den last vervullen, die zijne lastgevers, het volk, hem gegeven hebben? Zou zulk eenen volksvertegenwoordiger minder gevoel bheben van den *eed*, die hem tot de getrouwe naleving zijner pligten, ook in deze zijne betrekking verpligt, dan eenig ander staatsburger? En al ware het, dat hij zich in die bijzondere betrekking tot het Nederlandsche volk, in het welbegrepen belang van hetzelve, gewetenszakelijk zich verklaren moest tegen al wat van de zijde der Regering ter goedkeuring mogt worden aangeboden, en al werd zulks van dienkant, met een ontslag uit zijne militaire betrekking, met een pensioen, beantwoord, hetgeen volstrekt onaannemelijk is, dan nog zou hij zich troosten in den roemrijken dank der Nederlandsche Natie, welke degenen niet verlaat, die hare eer en regten, hebben gehandhaafd. *(Het slot hierna.)*

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, *den* 24. *December.* De Russische Regering heeft eene militaire expeditie tegen den Khan van Chiwa verordend, welk aziatisch landschap ten noorden aan de steppe der Tcherkessen, ten westen aan de Kaspische Zee, ten zuiden aan Perzië en ten oosten aan de landschappen Turan, Bokhara en Balk grenst. Het opperbevel over deze expeditie is den Luitenant-Generaal *Perowsky* opgedragen, die den 1 dezer met zijne troepen van Orenburg is opgebroken, na alvorens eene oorlogsverklaring te hebben uitgevaardigd, in welke de oorzaken der ontevredenheid van Rusland worden ontwikkeld hoofdzakelijk daarin bestaande, dat de inwoners van Chiwa, sedert eene reeks van jaren, in weerwil der voordeelen, welke de nabuurschap van het Russisch Rijk hun verschaft, de karavanen hebben uitgeplunderd, invallen in het land der Tcherkessen gedaan, de bewoners daarvan tot opstand aangezet en duizenden russische onderdanen, door hen gevangen genomen, in ketenen geslagen. Zoodra deze gevangenen bevrijd zijn, en waarborgen zullen verkregen wezen, dat het leven en de eigendommen der grensbewoners voortaan niets van de Chiwanen te duchten hebben, zullen de troepen weder naar Rusland terugkeeren.

— De berigten uit Opper-Italië luiden treurig ten opzigte der herhaalde overstroomingen, door welke dat gewest sedert eenigen tijd bezocht wordt. In de provincie Mantua heeft de Po zoveel land overstroomd, dat ruim vijfduizend vijfhonderd huizen onder water gezet en zevenhonderd daarvan geheel vernield zijn, waardoor zich duizenden van menschen zonder woning en de meeste daarvan zonder bestaan bevinden, terwijl het vee van weide en stal verstoken is.

— In de eerste dagen dezer maand is eene afdeeling van het Engelsch eskader in de Levant, uit zes groote schepen bestaande, op het onverwachts voor de Dardanellen verschenen, en heeft eene zoodanige stelling ingenomen als wilde het aldaar overwinteren. Men wist te Constantinopel geene reden voor deze handelwijze te vinden, alleen meent men daaruit te mogen opmaken dat de Engelschen nog ver van gerust zijn wegens de oogmerken van *Ibrahim*-Pacha, en dat zij, in geval hij tegen de hoofdstad mogt oprukken, te gelijk met de russische schepen in de zee van Marmora zouden verschijnen, terwijl zij gelijktijdig een gedeelte van de kasteelen der Dardanellen bezetten zouden, om des te grooteren invloed op de gebeurtenissen in het Oosten uit te oefenen. Dit alles echter scheen niet meer dan bloote gissing te zijn.

FRANKRIJK.

PARIJS, *den* 26. *December.* De *Sentinelle de l'Armée* geeft het berigt, dat er in Afrika twee divisien Infanterie zullen gevormd worden, de Hertog *van Orleans* zou over eene van dezelve het bevel voeren en de Generaal *Schramm* over de andere.

— De Prins *de Joinville* is den 25. aan boord van de *Belle Poule* te Toulon van zijne reis naar de Levant terug gekeerd.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, *den* 27. *December.* Men verneemt dat Z Exc. de Minister van Staat, de Heer *van Gennep*, van wege de Regering gisteren in de Centrale Afdeeling van de Tweede Kamer heeft voorgesteld, om het beschikbaar gedeelte van de daar te stellen schuld te beperken tot op zes millioen, en tevens de toezegging heeft gegeven, dat de uitgaven voor het departement van oorlog in 1840 geen twaalf millioen zouden te boven gaan

In de zitting der Tweede Kamer van heden is het centraal verslag nopens de crediet-wet uitgebragt.

Vele leden hebben nog aangedrongen op eene meer volledige opening der finantiele gesteldheid des Rijks, en de verzekering van Z M. te erlangen, dat de Grondwet binnen de eerste zes maanden herzien zal worden.

Zij bleven overigens bij hunne vroegere vorderingen nopens het Amortisatie-Sijndicaat en de Rekenkamer.

Vele leden waren van gevoelen, dat het minder op het lager of hooger cijfer, dan op waarborgen voor de toekomst aankwam. Men verklaarde eindelijk eene crediet-wet in allen gevalle niet dan voor eens toe te stemmen.

Men achtte het in belang der Natie en de Regering beide, om elke botsing voor te komen; ernstig hoopte men dus dat, in geval dit crediet wierd aangenomen, tijdig afdoende middelen van voorziening in den door alle sectien geopperden zin zouden worden tot stand gebragt. Voor het overige wenschten zich vele leden hunne stem voor te behouden.

Eenige vonden nog zwarigheid in naam en cijfer; anderen, daarentegen, waren bevreesd voor de gevolgen eener afstemming. Zij hadden slechts de opgemelde verzekeringen noodig, om in het voorstel te kunnen berusten.

Verscheiden leden namen genoegen in de toenadering, welke door de wijziging van art. 1 en 2 heeft plaatst gehad; intusschen bleven zij bij hunne beschouwing, dat de baten van 's Rijks Overzeesche Bezittingen zijn baten van den Staat, en daarover niet mag beschikt worden, dan met toestemming van de Staten-Generaal, protesterende uitdrukkelijk tegen eene andere uitlegging van art. 60 der Grondwet.

Zoo men weet is in art. 1 van de voordragt thans de tijd, waarvoor het crediet wordt aangevraagd, op zes in plaats van op acht maanden bepaald.

Art. 2 van het voorstel luidt, gewijzigd, aldus:

„Aan de schatkist wordt bovendien voor de noodzakelijke uitgaven voorloopig een crediet geopend, ten beloope van 6 millioen guldens werkelijke schuld, rentende 5 per cent; in te schrijven in het tweede grootboek der nationale schuld, met dien verstande, dat daarvan niet meer dan *f* 500,000 voor het Departement van Oorlog over het eerste halfjaar zullen worden uitgegeven; en de uitgaven daarenboven bij de wet zullen worden geregulariseerd."

De discussien over dit ontwerp worden bepaald op morgen ochtend ten elf ure.

Wijders zijn er in de Zitting drie besluiten des Konings voorgelezen, betrekkelijk de ministeriële veranderingen, die plaats gehad hebben. Daaruit blijkt nog, dat de Luitenant-Generaal *van den Bosch* benoemd is tot minister van Staat.

De Vergadering is tot morgen ochtend gescheiden. Te oordeelen naar het verslag der Centrale Afdeeling schijnt het, dat de voordragt der crediet-wet, al zij het dan ook met eene geringe meerderheid, zal worden aangenomen.

— Door Z. M. zijn benoemd:

Tot minister van kolonien *ad interim*, de staatsraad in buitengewone dienst de Heer *J. C. Baud*;

tot lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal, de Generaal-Majoor *H. R. Trip*, thans Directeur-Generaal van oorlog, uit welke betrekking hij eervol is ontslagen en tot Directeur-Generaal van oorlog, de Generaal-Majoor *Schuurman*, die sinds eenigen tijd met den Generaal-Majoor *Trip* deze betrekking had waargenomen.

— Aan den Schout-bij-Nacht titulair *J. van Nes*, is eervol onslag verleend uit zijne betrekking als lid van het Hoog Militair Geregtshof, met aanspraak op pensioen.

'S GRAVENHAGE, *den* 28. *December.* In de bijeenkomst van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden hebben de beraadslagingen plaats gehad omtrent het ontwerp ter voorloopige regeling van de staats-uitgaven en middelen over de eerste zes maanden van 1840. Nadat verscheidene Leden het woord hadden gevoerd en den Minister van Staat, *van Gennep*, de voordragt had verdedigd, is ter stemming overgegaan, en het ontwerp met eene meerderheid van 35 tegen 14 stemmen *aangenomen*.

Tegen hebben gestemd de Heeren: *Luijben*, *van Dam van Isselt*, *Warin*, *Gouverneur*, *van Sijtzama*, *Roell*, *Romme*, *Schimmelpenninck*, *Backer*, *Bruce*, *van Alphen*, *Luzac*, *van Nagell* en *Gevers*.

De Vergadering is tot nadere bijeenroeping gescheiden.

AMSTERDAM, *den* 28. *December.* In een Brusselsch dagblad van gisteren avond, alsmede in eenige Fransche dagbladen vinden wij Brieven, kwasie uit 's Gravenhage geschreven, met eenige niet onaardige verzinsels als daar zijn: een volksoploop in het Westeinde te 's Hage, het verscheuren van publicatien des Burgemeesters, die de ingezetenen tot rust vermaant, het inwerpen van de vensters bij den Burgemeester te Amsterdam, en meerdere dergelijke, welke wij met stilzwijgen zouden voorbijgaan, bijaldien in die brieven niet tevens hoog opgegeven werd van den staat van spanning, die in Nederland op dit oogenblik zou bestaan, zoo zelfs dat de gemoederen voor opschudding, ja voor revolutie rijp zouden zijn. Voor onze Nederlandsche lezers zoude het toereikend zijn deze aanhaling uit het Belgische blad te doen om een minachtend schouderophalen te weeg te brengen. Doch voor den buitenlander, minder met den aard onzer tegenwoordige gesteldheid bekend, is eene teregtwijzing noodig. Er heerscht in Nederland niets, dat naar eene spanning van gemoederen gelijkt. Het eenige, dat er bestaat, is een verschil over enkele punten tusschen het Bestuur en de Vertegenwoordiging, een verschil, waartoe de ongelukkige Belgische revolutie en hare rampzalige gevolgen hebben aanleiding gegeven. Dit geschil zal en moet eerlang worden beslecht. In geen geval echter zal hetzelve buiten de zaal der Raadsvergadering gevoerd worden. De Nederlandsche Natie laat gerust en kalm de verzorging harer belangen aan de Staatsmagten over. Fransche en Belgische dagbladen mogen, zoodra die magten ophouden volkomen eensgezind te zijn, van opschudding en afval droomen, de stille, bezadigde Nederlander heeft een afschuw van alle volks-demonstratien, die dikwijls tot vernieling, maar nimmer tot volksgeluk leiden.

— In de *Haarlemsche Courant* leest men het volgende:

De aandacht van het Bestuur is dezer dagen gevestigd geworden op zekere kwade practijken, welke hebben plaats gehad bij het opkoopen van oude zilveren werken, waarvoor men aan de eigenaren een gelijk gewigt van stukken van 25 *centen* heeft toegewogen, en hen alzoo in den waan heeft gebragt van hun de volle zilveren waarde dier voorwerpen te hebben verstrekt. Zoo is het gebeurd, dat men eene zilveren lepel van het gehalte van 900 duizendsten; en wegende 66 wigtjes welke van 25 *centen* heeft betaald, en derhalve den verkooper voor *f* 2, 27 heeft bedrogen. Men heeft het niet ongepast geoordeeld de belanghebbenden te waarschuwen, om tegen dergelijke practijken op hunne hoede te zijn.

— Men meldt van Batavia dd. 7 September: Van Soerakarta wordt gemeld dat in den nacht tusschen 25 en 26 Augustus binnen den ringmuur van den Kraton een hevige brand is ontstaan, waardoor ruim 430 huizen en nog verscheidene andere gebouwen zijn vernield, alsook eene zieke vrouw in de vlammen den dood heeft gevonden.

'S HERTOGENBOSCH, *den* 25. *December.* Naar men verneemt zoude het der justitie gelukt zijn, de onverlaten, welke sints verscheidene weken angst en schrik onder de ingezetenen van de gemeente Sprang verwekt hebben, op het spoor te komen; de hevige verdenking onder welke eenige personen lagen van de branden, waardoor de gemelde gemeente geteisterd werd, te hebben aangestookt, zoude zich bevestigd hebben: en dientengevolge de personen van *W. Schampers*, *Simon Versteegh* en *Jan Brochs*, alle inwoners dier gemeente, gearresteerd en de twee laatstgemelde, reeds bij het eerst ondergaan verhoor, tot eene volledige bekentenis hunner misdaden gekomen zijn.

— Te Dordrecht heeft het ongeluk plaats gehad, dat het voor die stad liggende schip *Mogel*, Kapitein *F. Filoso*, komende van Napels, na juist te zijn ledig gelost en nog geen ballast genoeg ingenomen te hebben, geheel is omgeslagen.

HARLINGEN, *den* 26. *December.* Gisteren nacht ontstond er brand in den nabij deze stad staanden Pelmolen, niettegenstaande alle aangewende middelen, heeft men niet kunnen beletten, dat dezelve geheel is vernietigd.

ARNHEM, *den* 28. *December.* De *Avondbode* behelst een lang artikel over ongerijmde en lasterlijke geruchten, die er „in de laatste acht dagen vooral" omtrent den Koning en de dynastie in omloop zouden zijn. Hij spreekt van verschijnselen, „waarvan niet slechts de openbare plaatsen in onze steden en dorpen, maar ook alle binnenkameren de rampzalige tooneelen zijn." Met de grootste verbazing lazen wij dat stuk, naardien ons van dit alles niets bekend was. Het eenige gerucht nopens den Koning, is, voor zoo ver wij weten, het reeds zeer lang geloopen hebbende gerucht, nopens het huwelijk Zr. M. en hoogstdeszelfs eventuële abdicatie. Ware het gerucht omtrent het huwelijk ongegrond, dan had men dit immers reeds lang kunnen doen ophouden, door het in een officieel dagblad tegen te spreken? Van eenigerlei nadeelig gerucht, omtrent eenig ander lid der dynastie, is ons geen enkel woord ter oore gekomen.

— Onder dagteekening: *Amsterdam* 25 *December* 1839, ontvangen wij eenen brief betrekkelijk van den Heer V. D. P. Die brief is voorzien van eene handteekening, welke ons valsch voorkomt. — Men weet dat wij meermalen eene handteekening vorderden, tot waarborg van de echtheid der opgegevene daadzaken. Hoe weinig schroom de *Arnhemsche Courant* ook heeft om de waarheid te vermelden en het regt te handhaven, — zij begeert zekerheid voor zich dat hetgeen zij vermeldt en handhaaft, werkelijk waarheid en regt is; zij kan daarvoor geen beteren waarborg verlangen dan eene handteekening welke zij, bij bevonden valschheid, publiek zou kunnen maken. Eene courant nu door eene *valsche handteekening* te willen bedriegen, zou eene laagheid zijn, die, in het belang der geheele drukpers, duchtig behoort te worden gekeerd.

Indien dus de schrijver van den brief, dien wij bedoelen, ons niet binnen acht dagen eene volledige en waarachtige opgave doet van naam, voornaam, betrekking en woning (als wanneer wij *voor dit maal* het bedrog zouden vergeven) zullen wij den brief opzenden aan de policie te Amsterdam, ten einde er informatien kunnen worden genomen naar den schrijver, en hij, zoo door de publieke verachting als de gestrengheid der wet, kunne worden gestraft.

Onze mede-dagbladen zullen het misschien niet ondoelmatig achten deze regelen over te nemen; zij zouden ook hun, in dienst kunnen zijn. *(Arnh. Courant.)*

Mengelingen.

ALLERLEI.

De uitgever van het dagblad van Louisville (N. Amerika) gaf laatst het volgend portret van den redacteur eener hem vijandige Courant: Ontegenzeggelijk is hij de uitgemaaktste leugenaar in Amerika. Hij liegt uit elke porie van zijne huid, hij moge slapen of waken, te voet of te paard zijn; hij moge met zijnen buurman praten of voor zijne krant zitten schrijven, altijd gonzen er talloose zwermen zigtbare, handtastelijke, vuistdikke leugens om hem heen, die zich op hem zetten als de vliegen in Augustus op een paard.

Correspondentie.

Wij zouden gaarne aan het versje van *F.* eene plaats inruimen, vreesden wij niet, dat het onzen lezers gaan zouden als ons zelven, dat is: dat zij de aardigheid, die er in schijnt te moeten liggen, niet zullen kunnen vatten.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, *den* 27. *December.* Sedert den 25. dezer, zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Princess Victoria, J. J. Britton, van Londen, met passagiers en stukgoederen; *Satellite*, J. Hill; *Euphemia*, J. Turpie; *Aldbro*, W. Store, alle drie van Londen, met lijnzaad; *the Betsy on Jane*, J. Sibbit, van New-Castle, met steenkolen en ijzeren [illegible]

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar Zee gezeild:

The Soho, T. Whitecombe, naar Londen, met passagiers en stukgoederen.

Voor Duinkerken bestemd:

Le Duinkerquois, L. Watesloo, van Rotterdam; *la Zelia*, P. Bachelet, van Antwerpen, beide met stukgoederen.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.